

De același autor:

LEBRIS

We know
books

Kara Gölge, Editura Letras, București, 2021

Jurnalul Renegaților, Editura Universitară, București, 2022

OVIDIU BÂRSAN

Aveam doar 19 ani...

roman

CÎȘMIGIU
books

Stejar, extremă urgență!

17 decembrie

Lumina . palidă a zilei străbătu jaluzeaua lovindu-mă în față. Ceva în starea mea s-a schimbat curmându-mi somnul agitat. O durere îngrozitoare îmi bubui capul. Încercarea de a deschide ochii era zadarnică. Dau să mă mișc iar stomacul brusc mi se urcă în gât aducându-mi un gust grețos de banane. Cu un efort disperat sar din pat și mă lovesc de un dulap. „*Ce dracu' caută ăsta aici?! Unde sunt?*”.

Nevoia de a recunoaște locul și a găsi baia este atât de mare încât reușesc să deschid ochii. Brusc camera se învârte în jurul meu ca un carusel. Picioarele mi se înmoaie și cad din nou în pat.

– Dumnezii mășii de treabă!

Efortul înjurăturii îmi aduse din nou stomacul în gât. Nu mai aveam timp de filosofat. Știam un lucru. Nu aveam chef să mai fac și curat, să scot mirosul de vomă de pe nu știu ce mochetă. Instinctul de conservare mă ajută rapid să identific baia și din trei pași reușesc să mă aplec izbăvitor asupra vasului de toaletă.

Gustul stătut de banană și convulsiile agresive m-au trezit. Dau drumul la robinet și apa rece alungă

ultima brumă de somn. Mă dezbrac repede și mă bag sub duș.

– Rahat! De unde apă caldă la ora asta?!Idiotule!

Însă apa călâie mi-a făcut mai mult bine decât dialogul certăreț cu mine însumi. Caut un prosop și atunci realizez cu adevărat și unde sunt. Într-o cameră proaspăt renovată, dar încă nepregătită. Mă îmbrac rapid așa ud cum sunt, arunc o privire fugară pe geam. Sunt cu un etaj mai sus decât trebuia. Mă uit rapid în jur să văd dacă am făcut vreo boacăna mai mare, iar mișcarea face iar ca totul în jurul meu să se învârtă. Văd sticla goală jos. Vederea etichetei mi-a răsculat din nou stomacul.

– Care o fi boul să mai pună în viața lui gura pe așa ceva?

Întrebarea retorică nu mai putea rezolva cu nimic faptul că acum aveam o migrenă mare cât Casa Poporului din cauza faptului că am băut din nou autohtonul lichior de banane amestecat cu vermut. Ies clătînând-mă din cameră și cobor un etaj pentru a merge la birou. Fiecare pas reprezenta un efort colosal în păstrarea statutului biped dat de Doamne Doamne. Încă nu reușeam să procesez tot ce se întâmplase cu o zi înainte.

Împing ușa. Era încuiată. „*Cum putea fi altfel tâmpitule?*”. Caut în buzunare cheia, iar dincolo se aude un zgomot ușor. Nu apuc să fiu intrigat când se aude telefonul sunând. Soneria stridentă îmi sfredeli creierul

deschizând cutiuța în care se ascunseseră frânturi de amintiri din ziua de ieri.

Fusesse o zi frumoasă. Nu ai fi zis că eram în mijlocul lui decembrie ci mai degrabă la sfârșitul lui martie. Țsta trebuia să fie ultimul sfârșit de săptămână petrecut în București. Peste o săptămână trebuia să fiu în tren, în drum spre casă, pentru a petrece sărbătorile de iarnă acasă în concediul prelungit cu o permisie. Aveam să mă întorc doar pentru a mă libera. Fusesse incredibil de cald. Ieri, fiind zi de sâmbătă, programul fusese scurt. După terminarea acestuia împreună cu Olteanu și Tătaru ne-am schimbat civil și am ieșit în oraș. Nu ne făcusem vreun plan. Poate mergeam la un film sau ne plimbam și obligatoriu trebuia să mergem la o bere. Numai că după ce ne-am pozat în fața impozantei statui de la Academia Militară, drumurile noastre s-au despărțit.

– Moldovene! Noi mergem să agățăm ceva! Vii cu noi?

– Nu! Avem gusturi diferite!Numai voi **vă puteți** procopsi cu toate strâmbele!

– Uite, mă, la ăsta! Mai face și mofturi!Bă, tu vezi ce mutre pocite avem! De unde să scoatem mă una fătoasă ca tine!

– Mă descurc și singur!

– Iei tu băutura?

– Dacă găseșc ceva, da! Da', nu vă bazați! Știți că în afară de vermut și Havana nu prea găsești nimic prin alimentări! Și încă ceva!

– Ce?

– Să nu care cumva să veniți dracului cu muieri în unitate! Vreau să fiu acasă de sărbători, nu consemnat! Sunt Stan Pățitu' cu voi!

Amintirea dialogului îmi lămuri situația. Soneria încetă să mai sune ca peste câteva clipe să o facă și mai strident. Am găsit cheia și am dat să deschidă precipitat ușa, însă de dincolo cineva se împingea în ușă.

– Eu sunt!

Ușa se deschise imediat și alte frânturi din seara de dinainte îmi veniră în fața ochilor. Am privit nu atât curios, cât cu milă la tânăra goală din fața mea. Încerca timid să-și acopere cu mâinile micuțe părțile intime însă nu prea reușea. Deschid un dulap și-i dau o cămașă.

– Nu te-a dus mintea să cauți ceva?

– Mi-a fost frică să nu deranjez!

– Nu ai plecat încă? Dacă te vede careva acum putem avea necazuri!

– Sunt hainele dincolo și mi-a fost frică să mă duc! Știi...

– Nu știi nimic, tuto. Cum dracu te-ai putut lua după pociții ăștia. Spre deosebire de ce urâte au agățat de-a lungul timpului tu ești chiar frumușică.

Și era. Vru să deschidă gura însă nu mă interesau povești de viață. Cu o seară înainte m-am trezit cu Olteanu și Tătaru aducând cu ei două sticle de vermut și fata din fața mea. Era toată un zâmbet și plină de disponibilitate. Îi făcusem și cu seară înainte reproșuri,

iar după ce am făcut schimbul unei sticle de lichior de banane cu una de vermut, i-am lăsat înjurându-i.

– Lua-v-ar dracii de tâmpiți! Ce-am vorbit eu cu voi?

Râsetele în hohote și chicotelile mândrei aduse cu ei m-au făcut să plec. Chiar nu aveam de gând să-mi ratez și concediul ăsta. Nu mai suportam armata. Într-un an jumate fusesem acasă doar de două ori. Îmi ajunsese. I-am lăsat, iar după un ceas am coborât la ei. Era mare scandal. Noroc că în acel corp al Academiei nu era nimeni. Și nici prin restul ei nu erau prea mulți. Plecaseră deja acasă încă de vineri. Când am deschis ușa i-am găsit pe toți trei goi pușcă. Erau beți turtă. Unul încerca să o țină pe fata adusă cu ei, iar ea din motive neelucidate se pare că-și schimbase opțiunea.

– Tâmpiților, se aude până în Drumul Taberei!

– Mă, asta nu mai vrea!

– Se pare că băutura are la ea un efect invers! I-a venit mintea la cap! Trimiteți-o acasă!

– Unde să merg la ora asta? Nici autobuze nu mai sunt și e beznă peste tot! Singură nu ies pe stradă!

– Intră în camera de vis-à-vis și închide-te înăuntru! Voi vă culcați acum, puneți ceasul să sune și mâine dimineață la ora 5, la primul autobuz o scoateți din unitate!

Numai că acum am constatat că nu se întâmplase nimic. Telefonul încetă, din nou să mai sune ca după câteva clipe să sune din nou. Duminica, la ora asta, nu

putea fi decât Telefonistul unității. Am ridicat receptorul și m-am răstit.

– Ce-i, idiotule?

– Idiot e fiu lu' măta! Unde dracu' umbli?

– Ți-am zis de ieri că am învoire și o tai în oraș.

Uite mă am ajuns să-ți dau socoteală! Zi repede ce ai de zis că n-am chef! Sunt mahmur! am zis trântindu-i telefonul în nas.

Cât am început să vorbesc fata și-a luat cămașa și s-a dus vis-à-vis să se îmbrace. Însă telefonul îi trezise și pe cei doi iar chirăiala și scandalul începu. Am închis telefonul și m-am dus la ei. Ea își găsisse hainele și începu să se îmbrace, însă Tătarul s-a trezit și mai făcu o încercare. Asta-l trezi și pe Oltean. Eram furios.

– Dumnezii mamii voastre de tâmpiți!

Telefonul începu să sune din nou. Furios i-am dat o palmă Tătarului și un șut în fund Olteanului.

– În cinci minute sunteți îmbrăcați și cu asta afară! Nu vă mai prind azi picioarele pe-aici! Vă duceți direct la unitate! Fiți atenți la prânz verific dacă ați ajuns! Dacă nu îi spun Șoferului și vă i-a mama lu' proces-verbal! Și nu glumesc! Știți că nu glumesc! Luați-o prin gard!

Știau! M-am mai uita odată urât la ei. Soneria continuă și stridentă a telefonului, palma și șutul meu plus mutra mea răvășită i-au făcut să se miște! Știau că nu e bine să se pună cu mine când eram nervos! Îi mai căpăcisem de vreo două ori! Fata era aproape îmbrăcată.

– Mulțumesc! îmi spuse. Ești un om bun!

Telefonul suna de parcă venea sfârșitul lumii. Însă nu m-am dus să răspund până nu i-am văzut pe toți trei coborând scările.

– Bă, ce nu înțelegi că azi nu am chef de nimic!

Telefonistul țipă la mine din toți rărunchii.

– Bă, nu știam că ești prost! Bă, crezi că sun de tâmpit la tine! Mă doare-n cur de mahmureala ta! Vezi că e agitație mare! Ia și scrie nota informativă. Ești pregătit?

– Las că dăm noi nas în nas! Îți scot eu ifosele de oltean obosit! Cum m-am procopsit eu, mă, numai cu de-alde voi!

– Știam că moldovenii nu-s tâmpiți, dar tu ești o rasă aparte! Scrie! Indicativ „Radu cel Frumos”!

– Țta ce mai înseamnă! E prima oară când îl aud! Mai e ceva!

– Nu mă doar atât! Dar ofițerul de servicii m-a pus să sun la toată lumea și să-l transmit!

– Pentru atâta lucru ai sunat ca disperatul! Dă-te dracului!

Am trântit telefonul. M-am uitat încă odată la hârtia pe care am scris. Am luat registrul m-am uitat la ceas și l-am însemnat. Era ora 9. M-am dus în camera din față, am strâns sticlele goale. Făcuseră patul. Măcar mă scutiseră de o corvoadă. Am deschis larg geamul. Am tras aer rece în piept și stomacul iar s-a convulsionat. Din nou am vărsat. M-am dus mi-am luat uniforma și prosopul și m-am dus la duș. De data asta, chiar dacă apa era mai rece am stat ceva mai mult. M-am